

El Kavgaları 17

– Bayram KAYA · 18 Haziran 2017

Kendisine çapulu ya da ganimeti hak görüp; ganimet olan durumdan, kendisine bir pay isteyen El; iş yoksulun çapul ya da hırsızlığına geldi mi; adaletli kesilip, "El'in had hakkı (ceza verme hakkı)" var diyordu!

Günümüze kadar 35 bin El iradesi ve El öğretisinin ihdas edildiği söylenmektedir. İşte El'in El ile kavgası; her El'in kendi bölgesinden dışarıya doğru olmakla; uzun zaman içinde bu otuz beş bin El arasında olacaktı.

Bunların her biri bir bay erki inşalı döneme denk gelmenin El irade gücü olması çok kuvvetle olasıdır. Bunların her biri her bir yerde; bir ittifak içinde; ya da ittifakın yanı başında ittifaktan kopanlardı. İlahi sisteme karşı, özel mülkiyetçi köleci sistemi inşa ededen tekil iradelerdi.

Bu özel mülkçü köleci tekil iradeler, kendi sistemleri içinde kendi bozdukları kantarın bozuk ayarı içindeki insanları iyilğe, güzelliğe, doğruluğa çağırıyorlardı.

Buradaki El kavgası El ile köleleri (kulları) arasındaydı. El'in çağrı yaptıkları kendi köleci sistemi içindeki kendi kullarıydı. Çağrısı yapılan iyilik, güzellik, doğruluk ta bay erkine nasip olarak verilen malın-mülkün selameti idi.

Bu çağrıyla (kavgayla) El malı ve El mülkü nasıl selamette olacaktı? El malına ve El mülküne köle olarak kullar imrenmeyecek; haset etmeyeceklerdi. Bu mal mülk yüzünden kimi haset kullar; diğer kulların arasına fitne ve fesat sokmayacaktı. Efendinin malına mülküne karşı kullar kalbini ve niyetini bozmayacaktı. Şimdilik çağrı kavga buydu.

Kalbi bozma ne şekillerde olabilirdi? Kulların El gibi mal mülk sahibi olmak istemesi olan tagutluk kalbi ve niyeti bozan durumları. Münafıklıktı vs. Doğruluk, iyilik, güzellik şimdilik bu kadarcıktı. Daha ne olsundu.

Peki de bu çağrılar yerini buluyor muydu? Kuşkusuz ki hayır. Bu çağrılarla hiç bir şey yapmadıkları anlamına değildir. Aksine bu tür kavram sal illüzyonlarla çok şey de yaptıkları muhakkaktı. Ama uyulan bu hidayet yoluna gitmekle; insanlık kurtuluş bulmadığı gibi her daim huzur arıyorlardı. "Huzur falan yerde" diye sloganla bu işler olmuyordu.

Peki de neden huzur olmuyordu, niye mutluluklar sağlanamıyordu? Bunda şaşacak hiç bir şey yoktu. Aslında 35 000 ayrı irade gücünün her biri bir huzur vaat etmekle beraber; huzur bozmanın da

kendisiydiler. Bundan huzur olmadı.

Takdirimdir, verdiğim rızktır, falan kuluma nasiptir diye birini mal mülk sahibi efendi yapıp; 300 kişiyi ona kul etmesiyle El huzuru bozmuştu. Önce tek tek olan 35 bin El, birleşen takım erki olucu yapılar içinde de bozulan huzuru aynen koruyordular.

Bu bozukluğa kulların boyun eğerek yapacaklarını da kullara öğretip; bu öğretinin adını da "huzur bulma" oluşla söylüyordu. Bozulan huzur karşısında da, bunlar kafasına göre kendilerine bir şeyler söylüyordu.

İşte bu durum; bırakın derde derman olmayı; köleci sentezin içinde otuz beş bin irade kültür olan bu bozukluğa çare olamıyorlardı. Çünkü bu sentez içine, otuz beşbin bozukluğun sokulması demektir. Çözümü de kendisine göre olan El öğretili huzurun, kölelere yansması pek pek olası olmuyordu.

Tarım devrimi totem meslekli totem gruplar ittifaklı ekicilikler sentezli katlamalardı. Bay erki sentezleriyle ortaya konan Lugal El Lugal dönemi; ya da takım erki dediğimiz oligarşi yapılı dönem; daha çok El erkli, ekici dönem olmakla paganlık oluşla söylenen dönemi de ortaya koyuyodu.

Otuz beş bin kadar olduğu söylenen her bir köleci bay erki pagan kültür, pagani sentez içinde ana akım dinlerin mezhepleri oldu. Yorum farkı görüşleri (sözüm ona toleransı) olmakla; paganlık günümüze kadar korunacaktı.

Otuz beş bin irade gücünü oluşturan El sayısı içinde ilahlar var mı; bilmiyorum. Bu sayılar literatüre kaydedilirken bu sayıyı kaydediciler ilah ve El kavramı bilincine sahip bir duyarlılıkla bu işleri yapmışlar mı dersenez; durum tümünden belirsiz olmakla; böyle bir kaydın esamesi dahi yoktur.

Ön ittifaklı süreç içinde El'in vaatleri ile çıkmıştı. El, ön ittifaklar içinde çıkmanın düşün sel olucu üst yapısıydı. Biriken zenginlik kaynakları ve özellikle tarım devrimi de sürecin alt yapısıydı.

El vaadi içinde yeni oluşu henüz anlamak olası değildi. Vaat edenler bile kendi hayalleri dışında olup biteceklerden bihaberdi. İnsanlar köle oluyordu.

Ama insanlar köleliği henüz kavrayamıyorlar. Köleci süreç içinde olup bitenleri, El kavgaları sanıp; olup biteni de El kavgalarından biliyorlardı. Köleleşmelerini; sistemden kaynaklı nedenle ayaklarının taşa değmesini; yoksul kalmalarını vs. hep El kavgalarından biliyorlardı.

Bu El kavgalarının kimi, El'in El'e üstünlüğü olan kavgalardı. Sentezci yapı içinde hangi El'den yana olacaklarını bilememenin; hangi El'i destekleyeceklerini bilememenin sonucu sonrasında olup biten durumlar sanıyorlardı. Böylece çoğu Tüm süreci, El kavgalarıyla açıklıyorlardı.

Her şeyi El kavgaları içinde açıklamaları günümüzün mitolojisini ve hayali dahi zorlayan tanımlamaları ortaya koyuyordu. Her şeyi El ile ve El kavgasıyla açıklamak yanlış değildi. Çünkü kişiler El vaatleriyle iyice yoğrulmuştu. Bu yoğrulmayla bilinmezliği Ele havale edip, bilinmez olandan Ele sığınmışlardı.

Ön ittifakla süreç somuttu. Bilinirdi, olup bitenler içinde yapılacaklar öngörülürdü. Grup öznesi vardı. Grup devimi vardı ve grup öznelliği oluşla ön ittifaklar girişiyordu. Bu girişmeyle yine gruplar devimi, gruplar benliği, gruplar öznelliği olmakla ittifak birliği; ittifak devimi oluşla aynen vardı. Ve bu var olanlar, ittifak öznesi; ittifak eylemi ve ittifak öznelliği oluşla, durum tespiti olup düzenleniyordu

Her şey açık seçikti. Olup biten herkese göre olup bitendi. Bu nedenle herkese göre olup biten hiç bir bilinmezlik içermiyordu. Herkese göre olurun bilip gördüğünü herkes; ortak grup iradesi oluşla ortaya koyuyordu. Oysa El vaadi malı mülkü olana göre başka işleyecekti. Malı mülkü olmayana göre farklı işleyecekti.